

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10382

гр. София, 25.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в закрито заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

като разглежда дело номер **2009** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба от Н. В. В. срещу решение № 22062 от 01.11.2024 г., постановено по адм. дело № 2009/2024 г. от Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав. Молителят оспорва решението в частта му за разноските, като иска същото да бъде обявено за нищожно, да бъде обезсилено или отменено като неправилно. Съдът приема, че е сезиран с искане по чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от ГПК, доколкото решението е неблагоприятно за оспорващия единствено в частта му за разноските. Освен това съгласно чл.248, ал.3 от ГПК, приложим в съдебното-административно производство на основание чл.144 от АПК, определението за изменение на решение в частта за разноските може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението, а според чл.40, ал.3 от ЗДОИ, решението на административния съд не подлежи на касационно оспорване. Това означава, че решението не подлежи на обжалване и в частта му за разноските.

Насрещната страна – кметът на район „К. село” на Столична община (СО) изразява становище за недопустимост, а алтернативно за неоснователност на искането по чл.248, ал.1 от ГПК. Моли съда да го остави без уважение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира искането като подадено от надлежна страна и в срока по чл.248, ал.1 от АПК за процесуално допустимо.

Разгледано по същество искането е неоснователно.

С решение № 22062 от 01.11.2024 г. по настоящото дело АССГ е отменил по жалба на Н. В. В. мълчалив отказ на кмета на район „К. село ” на СО да предостави достъп до обществена информация по заявление с рег. № РКС24-ЕВ01-57/29.01.2024 г. и е изпратил преписката на административния орган за произнасяне по чл.28, ал.2 от ЗДОИ по същото заявление като е определил 14-дневен срок за това.

По отношение на разносните съдът е приел, че предвид големия брой заведени от Н. В. В. административни дела пред Административен съд – София град по откази (изрични и мълчаливи) за предоставяне на информация по ЗДОИ от страна на задължения субект – кмета на район „К. село” на Столична община, са налице данни за злоупотреба с право по смисъла на чл.40, ал.1, изр.2 от ЗДОИ, изразяваща се в недобросъвестно упражняване на права. Последниците от него се изразяват във възлагането на разносните за адвокат в тежест на насрещната страна. При установения факт на недобросъвестно упражнени процесуални права по см. на чл.3 от ГПК във вр. с чл.144 от ГПК от страна на жалбоподателя, съдът е преценил, че акцесорното право на адвокатско възнаграждение не следва да бъде признато с оглед недопускане целеното обогатяване за сметка увреждане на насрещния субект. Поради това в полза на жалбоподателя е присъдил единствено направените по делото разноси за заплатена държавна такса в размер на 10 лв.

По този начин съдът вече е изразил волята си относно дължимостта и размера на претендираните разноси. Съдът не може по реда на чл.248, ал.1 от ГПК да изменя собственото си решение, в частта за разносните, относно основателността на искането, тъй като воля в тази насока вече е била формирана. Съгласно чл.248, ал.1 от ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Възможност да допълни собственото си решение съдът има, когато е пропуснал да се произнесе по отправено до него искане за присъждане на разноси. Възможност да измени решението си съдът има пък в случай че не е присъдил дължими разноси в пълния им размер. В случая обаче е изразена воля относно основателността на отправената претенция, като след като е изложил мотиви по отношение на претендираните и дължими разноси, съдът се е произнесъл с диспозитив в частта за разносните единствено относно дължимата им част.

При постановяване на решението, чието изменение в частта за разносните се иска, съдът е взел предвид обстоятелството, че пред АССГ са подадени множество жалби, които са с идентичен предмет. Голяма част от тях са насочени срещу мълчалив отказ на задължен субект по чл.3 от ЗДОИ, какъвто мълчалив отказ законът не допуска, поради което и същият винаги подлежи на отмяна. При това съдът намира, че делото не се отличава с голяма фактическа и правна сложност, като правният резултат по него е предвидим, което прави ползването на адвокатска защита неоправдано и в още по-голяма степен затвърждава извода за наличие на недобросъвестно упражняване на процесуални права от страна на жалбоподателя с цел възлагането на разносните за адвокат в тежест на насрещната страна.

По изложените съображения молбата по чл.248 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Н. В. В. за изменение на решение № 22062 от 01.11.2024 г., постановено по адм. дело № 2009/2024 г. от Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, в частта му за разносните.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: